

efter sin Bestemmelse. Jeg har fremhævet, at dette vilde være en Uretfærdighed mod de ringest stillede her i Samfundet, og at det vilde vise sig at være en ikke mindre dyb Skade for de besiddende i Samfundet — alt dette har jeg bestandig fremhævet.

Ja, vi vedkender os denne Lovgivning, og jeg synes ogsaa, at det konservative Folkeparti burde vedkende sig den. Ikke desto mindre faldt der en Ytring fra det ærede Medlem Hr. Pürschel, som havde en lidt spydig Adresse og viste nogen Tendens til at vise denne Lovgivning fra sig og særlig over til os. Det ærede Medlem sagde, at Venstre havde Ansvaret for det store, smukke, sociale, kulturelle Program, som har ført til de store Skattebyrder. Burde nu ikke de Konservative ligesom vi vedkende sig, at de har stemt for alle disse Love, at de har arbejdet, endogsaa med fremtrædende Iver, paa adskillige af dem, at de tre første af Lovene, saaledes som det for øvrigt ogsaa blev fremhævet af den højtærede Socialminister, er vedtaget under konservative Regeringer, deriblandt den kostbareste af dem, nemlig Aldersrenteloven, og deriblandt ogsaa den, der har været Genstand for det stærkeste Angreb, nemlig Loven om Arbejderforsikring. Ja, den blev ikke vedtaget under en konservativ Regering, men der var konservative Mænd, som netop fremhævede, at de havde haft en særlig Ære for Initiativet til denne Lov og havde været særlig virksomme for at bringe den frem. Og de senere Love! Jeg mindes ikke, at de Konservative har stemt mod nogen af dem. Jeg mindes ikke, at de har vist noget Ansvar fra sig i Henseende til denne Lovgivning, snarere har de ved mange Lejligheder hævdede overfor Venstre, at det var deres Lovgivning lige saa vel som vor, og at det paa flere afgørende Punkter af denne Lovgivnings Tilværelse netop havde været fra konservativ Side, man havde taget Initiativer? og sat Sagen i Gang, saaledes at det førte til et Resultat. Jeg har altid fundet, at der laa noget smukt i, at netop et konservativt Parti hævdede for sig selv, at de ikke havde mindre Interesse for og mindre Andel i denne Lovgivning end andre Partier. Jeg finder, at det vilde være rigtigt og heldigt, om det konservative Folkeparti vilde fastholde denne Stilling selv nu, hvor der blæser en kontrær Vind mod denne sociale Lovgivning.

Men noget helt andet er det jo, at vi maa gøre os klart, at disse Love under de nuværende Forhold er meget tunge at bære for dem, der skal udrede Udgifterne ved

dem, særlig naar disse Udgifter kommer i Form af kommunale Skatter, som, fordi de hviler paa Ejendommens Bruttoværdi eller — navnlig paa Landet — paa Formuerne, er saa tyngende, at i Virkeligheden de Folk, der maa udrede disse Skatter, ikke mindst paa Grund af Beskatningen i mange Tilfælde bliver mindre velstillede end de, der skal nyde godt af den sociale Lovgivning. Det er noget, man maa holde sig for Øje, og det er noget, man maa tage tilbørligt Hensyn til. Man maa heller ikke glemme, at disse Love er blevet til alle sammen i en Tid, hvor Kronen var meget lavere end nu, og hvor Prisniveauet var meget højere end nu. Alt dette fører hen til, at det er en Nødvendighed, at de forskellige Sæts, Kontingenter etc., som disse Love indeholder, lempes saa meget som muligt efter de forandrede Forhold, uden at man derved saboterer Lovene eller river Hjertet ud af dem. De maa ændres som alt andet efter de ændrede Pris- og Valutaforhold.

Det glæder mig, at det ærede Medlem Hr. Rode i sin Tale viste ikke ringe Forstaaelse af disse Forhold, og jeg forstaaer ikke, at en socialdemokratisk Regering og et socialdemokratisk Parti vedblivende kan lukke Øjnene og stoppe Ørene til derfor. Kan de da ikke se, at ved i en Tid som denne, snart administrativt, snart ved at foreslaa store nye Udgiftsforøgelser paa disse Omraader, at forøge og forøge den Byrde, som de sociale Love er, at de ved at tvinge disse Udgifter i Vejret i en Tid som denne og ved at modsætte sig en rimelig Regulering ned efter lig den Regulering, der maa foregaa paa alle andre Omraader, spænder Buen op til Bristepunktet og udsætter de sociale Love for den største Fare, der kan true dem, nemlig at de gøres forhadte af dem, der for største Delen skal betale, hvad de koster, og for en stor Del administrere dem? Jeg begriber ikke, at man saa letsindigt kan undlade at ville se denne Fare. For mig staar det saaledes, at det er os, der vil lempe disse Love efter Tidens Forhold uden at ødelægge dem, som i Virkeligheden er de bedste Venner af disse Love.

Jeg vender mig saa til sidst til den højtærede Finansminister og den højtærede Statsminister, som til Dels talte om Ting, som kommer ind under de samme Synspunkter. Den højtærede Finansminister spurgte, hvorfor jeg ikke i Aar som sædvanlig havde ofret nogle Ord paa Statsregnskabet, og mente, det var, fordi jeg ikke kunde finde noget at bemærke dertil. Jo, det kunde jeg meget godt, der var adskil-